

При цьому також встановлено, що на поверхні ствола обрізу рушниць та на металевій трубці (яка візуально схожа на частину ствола рушниць) наявні прямолінійні та вигнуті подряпини. З метою встановлення, чи складала раніше єдине ціле дані об'єкти, було проведено порівняльне дослідження методом суміщення за даними подряпинами, в процесі якого встановлено збіг декількох подряпин (трас) за формою, розміром, взаєморозташуванням та направленням, на підставі чого було зроблено висновок про те, що надані два об'єкти складала раніше єдине ціле (рис. 3).

Список використаних джерел:

1. Методика встановлення цілого за частинами. Експертна спеціальність 4.2 «Дослідження знарядь, агрегатів, інструментів і залишених ними слідів, ідентифікації цілого за частинами» / [укл. Коструб А.М., Грищенко О.В., Щирба Д.Є., Чашницька Т.Г.]. – К.: ДНДЕКЦ МВС України, 2015. – 37 с. : іл.
2. Учебник / Кантор И.В. (отв. редактор), Ярмак В.А., Жигалов Н.Ю., Смольяков П.П. (отв. секретарь). – М.: ИМЦ ГУК МВД России, 2002. – 376 с.
3. Актуальні питання судової експертології, криміналістики та кримінального процесу: мат. міжн. наук.-практ. конф. (м. Київ, 05.11.2019 р.) / за заг. ред. О.Г. Рувіна, Н.В. Нестор; уклад. О.І. Жеребко, А.О. Полтавський, О.В. Юдіна. – К.: КНДІСЕ Мінюста України, 2019. – 672 с.

Сокурєнко В.А.

студентка,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

УПРАВЛІННЯ ДОКУМЕНТООБІГОМ В СУДІ

Судова система виступає важливим елементом будь-якої держави. Тому питання ефективного і належного її функціонування потрібно аналізувати не лише з боку нормативно-правового регулювання, а й через дослідження управлінських процесів, що наповнюють судову систему, хоча вони і мають позапроцесуальний характер, однак це не зменшує їх важливості.

Явище «управління» характерно для будь-якої системи, оскільки воно забезпечує належне її існування та функціонування. В етимологічному

розумінні «управляти» – це спрямовувати діяльність, рух, визначати напрями певного явища. Тлумачення терміну «управління» з юридичним наповненням наділяє його наступним змістом. Так, деякі автори визначають управління як комплекс необхідних заходів впливу на групу, суспільство або окремі ланки з метою їх впорядкування, збереження якісної специфіки, удосконалення та розвитку [1, с. 11].

Особливою групою управлінських функцій, спрямованих на упорядкування судової системи, є внутрішні управлінські функції, до яких, зокрема, і відносяться функції з управління документообігом в судах.

Поняття «документообігу» можна знайти у Наказі Державної судової адміністрації України 20.08.2019 № 814 «Про затвердження Інструкції з діловодства в місцевих та апеляційних судах України», відповідно до якого діловодство у суді – це рух документів з моменту їх створення або одержання до завершення виконання або відправлення [2]. Тож, управління документообігом – це комплекс нормативно визначених дій суб'єктів щодо руху документів у суді з моменту створення або отримання до завершення виконання чи відправлення.

Управління документообігом виступає системоутворюючою діяльністю суду. Виходячи з того, що основною функцією судової влади є здійснення правосуддя, призначення судів полягає у здійсненні правового захисту людини, суспільства, держави, яке не можливе без звернень цих суб'єктів до суду, що в подальшому перетворюються на судові справи, тобто, таким чином, ініціюється рух документообігу в суді. Тому від ефективності та результативності здійснення управління документообігом залежить як життєздатність окремих судів, так і судової системи в цілому.

З теорії менеджменту відомо, що елементами управління будь-якої системи є об'єкт, суб'єкт та вплив, що здійснюється суб'єктом на об'єкт. Тож, в системі управління документообігом в суді об'єктом будуть виступати документи (зокрема, судові справи, матеріали тощо); суб'єктом – уповноважені особи, у тому числі, керівник апарату суду, який здійснює цілеспрямований владний вплив на об'єкт, а також спостерігає та проводить моніторинг за рухом документів.

Необхідно звернути увагу на рішення Європейської комісії з питань ефективності правосуддя (СКЕП) про «Керівні принципи судового тайм-менеджменту» 2-а редакція, затверджені у 2014 році та «Керівні принципи зі статистики правосуддя», прийняті у 2008 році, де звертається увага на принципи управління часом розгляду справ із розподілом за такими

суб'єктами як: законодавці і політики; органи, відповідальні за відправлення правосуддя; судові адміністратори та судді. Як бачимо, в країнах Європейського союзу питання управління рухом справ за часовим критерієм сформовані для основних зацікавлених груп (стейкхолдерів), які мають відповідні повноваження і повинні позитивно впливати на швидкість розгляду справ і відповідно швидкість відновлення судом порушених прав, свобод і інтересів фізичних чи юридичних осіб. Крім цього, відповідно до рішення Ради Суддів України від 2 квітня 2015 року № 28 цим органом було затверджено «Систему оцінювання роботи суду: стандарти, критерії, показники та методи» та «Базові показники роботи суду». У цих документах мають місце частина основних показників, що рекомендуються до застосування ЄКЕП як таких що повинні впливати на ефективність роботи суду [3, с. 97]. Ці міжнародні документи акцентують увагу на моменті результативності та ефективності здійснення управління документообігом у суді, яким чином суб'єкт впливу повинен організувати процес управління задля досягнення максимального результату.

З цього можна виокремити завдання, які стоять перед судовим адміністратором, щодо управління документообігом. По-перше, це передбачення можливого навантаження на суд за допомогою аналізу попередніх звітних періодів. По-друге, визначення найбільш оптимального варіанту розподілу майбутнього навантаження на суд. По-третє, можливий перерозподіл між суб'єктами внаслідок флуктуацій. По-четверте, оцінка і звіти стосовно певного періоду щодо управління документообігом.

Чинниками ефективності використання ресурсів до оптимального управління документообігом є наступні:

- 1) на сьогодні кожна судова справа є кількісною одиницею та арифметично є рівною будь-якій іншій справі. Але це не є ефективним використанням ресурсів, бо судовим справам характерна своя диференціація за рівнем складності. Наприклад, видача судового наказу та розгляд справи щодо поділу майна – ці дві справи потребують виконання різного комплексу заходів, а отже і різного обсягу ресурсів. Тож, у випадку використання цього аспекту при розподілі судових справ, можна отримати ефективний інструмент розподілу навантаження, що дасть можливість застосовувати економічні інструменти для оптимізації організаційних процесів суду;

- 2) безсумнівно, на ефективність впливають і інформаційні технології;

- 3) комунікація в середині окремого суду, а також між різними підрозділами;

4) доступ до інформаційних ресурсів, держателями яких виступають інші суб'єкти, без суттєвих обмежень.

Отже, управління документообігом в суді є складовою організаційного забезпечення діяльності судів і виступає основою діяльності та забезпечення належного здійснення судами головної їх функції – правосуддя. Враховуючи наведені завдання та чинники здійснення управління документообігом в суді, можемо виокремити тезу стосовно необхідності вдосконалення та поліпшення наявної системи документообігу в судах, що є темою для подальших досліджень.

Список використаних джерел:

1. Бандурка О. М. Основи управління в органах внутрішніх справ України: теорія, досвід, шляхи удосконалення. Х.: Основа. 1996. 398 с.

2. Інструкція з діловодства в місцевих та апеляційних судах України : Наказ Державної судової адміністрації України від 20.08.2019 року № 814. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0814750-19#Text> (дата звернення: 09.12.2020).

3. Навчальна програма дистанційного курсу (в режимі он-лайн) «Судове адміністрування». Київ, 2016. 300 с.

Хрякова Н.О.

студентка 1 курсу магістратури,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ЕФЕКТИВНІСТЬ СУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ПОНЯТТЯ ТА МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ

Ефективність та якість судочинства, діяльності судової системи – є невід'ємною складовою якості та ефективності державної діяльності вцілому, оскільки судова влада є однією із трьох гілок влади. Зростання ефективності судової діяльності прямо пропорційне зростанню довіри громадян до судочинства, віри у панування верховенства права у державі.

Загальнонаукова інтерпретація ефективності полягає у тому, що вона розглядається як явище, що відбиває співвідношення між ціллю її заснування та результатом функціонування. Під ефективністю судової системи слід визначити здатність судової влади здійснити судове